

mmosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 2 | číslo 1 | březen 2018

70 Kč

Měl jsem být opravářem tramvají | 3
rozhovor

Opečený beránek byl do půlnoci 15. nisanu sněden | 7
blíže o Pesachu

Vážit si všeho, co už je pro nás samozřejmé | 11
exodus v 21. století

 KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECEZE
Církve československé husitské

Obsah

- rozhovor
- 3** MĚL JSEM BÝT OPRAVÁŘEM TRAMVAJÍ
- 6** povinná dávka poezie
KŘÍŽ, VÍRA
- blíže o Pesachu
- 7** OPEČENÝ BERÁNEK BYL DO PŮLNOCI 15. NISANU SNĚDEN
- 10** SLOVNÍČEK POJMŮ
- exodus v 21. století
- 11** VÁŽIT SI VŠEHO, CO UŽ JE PRO NÁS SAMOZŘEJMÉ
- anketa
- 12** MOJE SVĚDECTVÍ
- povídka
- 13** ČLOVĚČE, JSTE VY VŮBEC FARÁŘ?
- co říká naše Ústava
- 14** MÁTE V OBCI MATRIKU?
- z dění v diecézi
- 14** CO SE UDÁLO
- nejen pro děti
- 15** JDĚTE NÁM PŘIPRAVIT BERÁNKA
- kalendárium
- 15** NĚKTERÁ SETKÁNÍ V KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZI

Slovo úvodem

Co se Vám vybaví, sestry a bratři, když se řeknou Velikonoce? Pověšinou první asociací budou zřejmě pro mnohé z nás lidové zvyky, pomlázka, kraslice nebo i příchod jara. Zvěst o „velké noci“, o přechodu ze tmy do života jde ovšem hloub než prvotní dotek našeho vědomí. V církvi bychom Velikonoce měli prožívat jako velikou událost, která by nás měla proměňovat každého rána. Náš časopis *Mosty* chce přispět ke svědectví, které je nadčasové, voní životem a darem svobody. Tyto hodnoty nemůžeme chápat jako samozřejmost, na niž máme nárok. Proto v článkách tohoto časopisu, který budete číst, vyvstává na pozadí znovu a znovu vděčnost za život a svobodu, kterou dostáváme od Boha Otce.

Věřím, že velikost zvěsti se Vás, moji milí, dotkne z otištěných rozhovorů s teologem i laikem. Najdete radost ve svědectví Starého zákona, v básních i v povídce a také i ve zkušenosti čínských křesťanů. Držíte, sestry a bratři, v rukách tiskovinu, která chce propojit jednotlivé ostrůvky naší diecéze a ke všem lidským podnětům připojit se ke zvěsti, jež JE VELIKÁ. Přeji Vám všem podnětné čtení a především požehnané Velikonoce.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Nebeský Otče, do lidské duše se stále vkrádá stín. Otroctví hříchu, zla a smrti se dotýká každého. Děkujeme, že jsi nás povolal do života, ke svobodě Božích dětí a prosíme, ať nás stále na cestě životem vede tvé světlo. Zvláště tě prosíme za ty, kteří nyní prožívají temné chvíle, nevědí si rady, jsou spoutáni nejistotou a bolestí. Dej jim prožít svou blízkost, probouzej je svou nadějí.

Amen

Měl jsem být opravářem tramvají

Doc. Jiří Beneš, Th.D. (* 5. srpna 1961), český teolog, bibliista-starozákonník a vysokoškolský pedagog.

Dnes jste uznávaným odborníkem na Starý zákon. Jaké bylo prostředí, ve kterém jste vyrůstal? Ovlivnilo Vás nějak zásadně?

Mé nejstarší vzpomínky sahají do doby, kdy můj otec chodil hrát na varhany do dnes již zaniklého husitského sboru v pražských Košířích. Otec mě brávil s sebou, byl vyznáním husita, dokonce v padesátých letech studoval Husovu československou teologickou fakultu. Jako malé dítě jsem sice byl pokřtěn právě v tom zaniklém sboru v Košířích, ale s křesťanstvím jsem byl konfrontován v podstatě až v dospělosti, byť jsem se pokoušel do prvního vydání kralické Bible, kterou jsme měli doma, nahlížet a neúspěšně ji číst. Později jsem si ji však velmi oblíbil a učil se z ní.

Takže to zásadní ovlivnění přišlo až na střední škole?

Ano. Bylo to v době, kdy jsem začal hledat, oč se mám v životě opřít, abych se mohl dobře zorientovat, co budu v životě dělat, abych byl užitečný svému okolí. Určité podněty jsem nacházel v literatuře. Oslovoval mě zejména L. N. Tolstoj. Ale křesťanství mě vnitřně neoslovovalo, protože jsem mu nerozuměl. Ani Bible. Ve škole jsem však měl spolužáka, se kterým jsem si mohl povídat o duchovních věcech. Ten mě po určité době nasměroval do společnosti lidí, kteří by mě podle jeho mínění mohli posunout dál. Tak jsem se začal scházet s člověkem, s nímž jsem studoval Bibli podle příručky. Vždycky jsme něco přečetli a zodpověděli otázku. Líbilo se mi, že onen člověk Bibli bral vážně a věřil tomu, co tam bylo. Později jsem zjistil, že jsem se dostal mezi Svědky Jehovovy. V jejich prostředí jsem uvěřil a dodnes si tohoto společenství, jejich víry vážím. Pro mě osobně bylo důležité, že oni biblickou zvěst interpretovali civilně, ne náboženským jazykem, jakoby se učili u Dietricha Bonhoeffera. První text Bible, který mě oslovil, byl z knihy Kazatel: „Kde je mnoho poznání, tam je mnoho bolesti“. A pak z téže knihy: „Pouštěj svůj chléb po vodě“. To jsem zaslechl a přijal jako své poslání. Postupně jsem si při studiu Bible začínal uvědomovat, že křesťanství není mrtvé a že do svědectví Bible lze vstoupit a nechat se jím ovlivnit. Ale nepříjemně jsem vnímal jakoukoli snahu o „indoktrinaci“ do jediné „správné

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

1/2018

Ročník II

Registrace

MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

1/1. 3. 2018

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@cshh.cz
tel.: 778 520 955
<http://www.cshhk.cz/>

Redakční rada

Mgr. Jana Wienerová
Mgr. Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Mgr. Lada Kocourková
Mgr. Miroslava Mlýnková
Mgr. Pavel Pechanec
Mgr. Jana Pechancová
Mgr. Vladislav Pek
Mgr. David Smetana
Aleš Toman

Grafická úprava

Jaroslav Pavliš

Odpovědná redaktorka:

Mgr. Jana Pechancová

Tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

cesty“. Podezření ve mně budil názor, že kromě jediné vyznavačské skupiny jsou všechny ostatní věřící na scestí. Zkoumal jsem různé církevní komunity a zjistil jsem při tom, že víru člověka my lidé nemůžeme posuzovat. Začal jsem tedy navštěvovat jednotlivé církevní komunity a hledat sám na vlastní pěst. Dnes vím, že to nebylo moudré, ale přivedlo mě to blíže k intenzivnímu studiu Bible, zejména Starého zákona. Na středním odborném učilišti, kde jsem se připravoval na povolání opraváře tramvají, jsme měli starého třídního učitele. Učil technologii a měl s námi třídnické hodiny. Místo, aby s námi rozebíral přínos Velké říjnové socialistické revoluce, vedl s námi debaty o životě a jelikož byl praktikující křesťan, mluvil i o tom, o dějinách a o Bibli. Jeho odvaha mě oslovila. Pochopil jsem, že je možné sloužit lidem efektivněji, než jen opravováním tramvají. Probudil ve mně důvěru a posunul mě do prostředí Českobratrské církve evangelické, kam chodil na bohoslužby. Byla to forma pasivní rezistence vůči hodnotám, které do nás aktivně vkládala socialistická společnost.

V té době jste se tedy rozhodl vydat na dráhu teologa?

V českobratrském sboru ve mně postupně začalo narůstat pře-

svědčení, že bych měl to, co jsem sám přijal, dál předávat a pomáhat tyto hodnoty také chránit. Silně mě přitahovalo povolání faráře. Tenkrát to nebyla žádná výhra. Platy byly mizivé, trvalé sledování od ŠtB, ale skromné podmínky tohoto života mě spíše lákaly, než odrazovaly. Doma mně nebránili, byť se mnou nesouhlasili, když jsem podal přihlášku na Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu. Čekala mě maturita a přijímačky, které byly ve stejném termínu jako učňovské zkoušky. Musel jsem je místo třech dní zvládnout za dva, ale na fakultu jsem se dostal. Moc jsem si toho vážil, byť to pro mě bylo drsné – spoustu představ a iluzí jsem se musel naučit uvědomit si a opustit. A hned na začátku studií jsem se dostal do hledáčku ŠtB. Výslechy. Mé odmítnutí spolupráce však nemělo žádné negativní následky. Po fakultě to sice zkoušeli znovu, byl ale rok 1986 a jejich činnost pomalu začala ochabovat. V roce 1989 tyto nepřijemnosti skončily.

Na fakultě jsme my studenti a učitelé tvořili jednu partu, kde jsme si mohli vzájemně důvěřovat a vzájemně se podržet, když bylo zle. Tato lidská soudržnost mi imponovala. Z učitelů se do mě obtisknul nejvíce

prof. Jan Heller. Miloval Starý zákon stejně jako já a oba nás více oslovovala zvěst a její sdílení s živými lidmi, než učené teoretické konstrukce. Heller si mě oblíbil a od druhého ročníku mě konfrontoval s myšlenkou, abych se začal připravovat na doktorát a mohl být zálohou pro případ, kdyby se s ním něco stalo. Mnohokrát mně naznačil, jak si váží toho, že Starý zákon vnímáme podobně a jak by si přál, abych v tom po něm pokračoval. Myslím, že to dělám, i když jinde, na naší Husitské fakultě.

Prof. Heller už tenkrát kvůli své nemoci šetřil silami. O to více jsme se museli učit sami a spolužáci protestovali. Snažil jsem se jim pomáhat a tím jsem se to sám také učil. A učení mě začalo bavit. Ale akademickou cestou jsem jít nechtěl. Rezolutně jsem odmítnul Hellerovy plány se mnou a byl rozhodnut jít do praxe. Starý zákon se do mě postupně stále více prolomoval a ovlivňoval i můj praktický život. Začal jsem brát vážně Hospodinovy výroky o sobotě jako dnu odpočinku a později jsem se cítil vázán i dalšími. Nějak jsem vnitřně věděl, že to, co je ve Starém zákoně, váhu má, protože to říká Hospodin a Ježíš pokračuje v této linii, neruší to staré. To mě ale pomalu začalo vzdalovat mé domovské evangelické církvi. Tato tenze vyvrcholila ve třetím ročníku, a tak jsem se šel poradit s profesory a synodním seniorem. Synodní senior mi řekl, že mě s tímto vyznáním zaměstnat nemohou a že by pro mě bylo nejlepší, abych přestoupil do Církve adventistů sedmého dne. To jsem ale nechtěl. Přesto jsme se dohodli, že budu moci studia na fakultě dokončit, ale nebudu zapsán do seznamu bohoslovců. Vnitřně jsem ale potřeboval patřit do společenství věřících a účastnit se bohoslužeb. Tehdy mě můj spolužák pozval přednášet do církve adventistů, kam jsem pak po několika letech přestoupil.

Po skončení fakulty jsem musel na dva roky na vojnu. Kvůli zdra-

votním potížím mě však poslali do civilu a nastoupil jsem do pracovního procesu jako údržbář v učilišti pro automechaniky v Praze. Po roce za mnou přišel ředitel, a přestože byl komunist a věděl, že jsem vystudovaný farář, nabídl mi, abych učil. Nabídku jsem přijal a učil jsem elektrotechniku pro automechaniky a základy automatizace pro lakýrníky. Suploval jsem i češtinu a to byla příležitost něco říci o vlivu Bible kralické na naši kulturu a literaturu a něco z ní přečíst.

Takže jste se vlastně po absolvování VŠ vrátil ke svému středoškolskému zaměření. Jak jste se potom dostal zpátky k teologii?

V srpnu roku 1989 mě adventisté oslovili, abych nastoupil jako kazatel. Toto povolání jsem vykonával 13 let. Na Kladně, ve Slaném, potom v Praze ve Strašnicích a v Krči. V roce 1994 jsem začal učit na adventistickém teologickém semináři na Sázavě hebrejštinu a Starý zákon. V roce 2002 se uvolnilo místo lektora hebrejštiny na Husitské teologické fakultě, přihlásil jsem se do konkurzu

a nastoupil na fakultu. Přestal jsem farářovat a začal se na plný úvazek věnovat výuce. Akademické prostředí mi bylo cizí a dlouho trvalo, než jsem si na ně zvyknul. Hodně mi v tom pomohli studenti. Na fakultě suploval Starý zákon profesor Sázava, ale kvůli nemoci a stáří mi postupně začal své předměty předávat. Převzal jsem po něm i vedení katedry a snažil se navázat na kontinuitu vzdělávání v biblistice, kterou prof. Sázava budoval. Při přebírání katedry jsem narazil i na pozůstalost po prof. Kubáčovi. Oslovil mě jeho důraz na zvěst a na to, že teolog je zde od toho, aby sloužil církvi a pomáhal studentům. Kubáč byl vynikající hebraista, pokorný, církvi oddaný člověk. Dnešní studenti jej v podstatě neznali, a tak jsem se k němu začal programově hlásit, jeho dílo propagovat a navazovat na jeho důrazy, zejména na stálé udržování povědomí o tom, co se v oblasti starozákonní vědy děje (to jsou ony nezapomenutelné biblické katedry). Na fakultě potřebovali, abych se habilitoval, což jsem učinil prací o Páté knize Mojžíšově.

Jak vnímáte vztah fakulty a církve?

Nás učili, že hlavní rolí bohoslovce je sloužit církvi. To mi vnitřně konvenovalo a snažím se to svým působením realizovat. Husitská teologická fakulta je nástupkyní Husovy československé bohoslovce fakulty, jejíž program (i při jejím ekumenickém zaměření) byla zejména příprava duchovních pro Církev československou husitskou. To za fakultu nikdo fundovaně udělat nemůže a církev to od fakulty určitým způsobem a právem čeká. Myslím si, že to fakulta dnes plní a naši studenti mířící do duchovenské služby vědí, že jim v tom pomáháme, seč můžeme. Jsem rád, že se na tom mohu podílet i já a že je dnes HTF jako součást Univerzity Karlovy věrohodná a zajímavá i pro bohoslovce z širšího ekumenického spektra. Podstatnou složkou fakultního působení je tedy vedle akademické (badatelské) práce formování nových duchovních pro církve a služba duchovním v praxi.

Jelikož jsem v ČČSH pokřtěn, cítím s ní sounáležitost a práci jejích duchovních si velmi vážím. S mnohými se osobně známe

a máme dobré vztahy. Jsem rád, že ČČSH na fakultu reaguje vstřícně a její práci akceptuje. Je to jistě dáno ekumenickou otevřeností a spirituálním potenciálem, který ČČSH má. Nejužší vztahy mám asi s Královéhradeckou a Pražskou diecézí, realizují se většinou přednáškami či přípravou exegetických materiálů ke kázání pro vánoční a velikonoční období. Jsem vděčný za to, jakou péči věnuje současný biskup Pavel Pechanec utužování komunity duchovních a jejich vzdělávání. Navazuje v tom na to, oč se snažil jeho předchůdce bratr Štěpán Klásek. A jsem rád, že s námi na HTF v tom počítají, že nás berou do party a že na fakultě jsou lidé, kteří na tyto potřeby slyší a jsou ochotni do toho jít a sounáležitost fakulty a církve budovat.

Máte nějaký sen, čeho byste chtěl dosáhnout?

Můj plán je setkat se na fakultě s husitským studentem nebo se studentkou se zájmem o Starý zákon, kterým budou osloveni natolik, že se do jeho studia pustí s vervou. Budu se je snažit směřovat k doktorátu a zapojit do práce na katedře. Prostě si na něj zasednu tak, jako to učinil prof. Gottlieb s Martinem Arrowsmithem (viz Sinclair Lewis) a jako se to stalo mně s Hellerem. Jinými slovy – rád bych zabránil, aby to, co bylo v bibliotéce na HTF vybudováno, někdo zničil. Můj sen je najít nástupce, který bude pokračovat. **Napsal jste několik knih, spolupracoval jste s Českým rozhlasem. Co nyní chystáte pro své čtenáře?**

Chystám knihu o Pláči Jeremiášově a o Přísloví. Rozpracovanou mám práci o Šalamounovi a nepravděpodobně se pokouším vstupovat do světa Žalmů. Jde o výklady hebrejského textu. Chci se ale také dál setkávat s lidmi ve sborech a náboženských obcích. Rád bych pokračoval i v nahrávání pro rozhlas. Někteří lidé již dnes knihy nečtou, ale stále jsou ještě ochotni naslouchat.

Blíží se Velikonoce, které má většina populace spojené s pomlázkou a koledou. Zakončil bych tedy tematickou otázkou. Co tyto svátky znamenají pro Vás?

Pomlázka mě nikdy neoslovovala. Ale Velikonoce mě oslovují zejména ve starozákonní poloze, tedy příběhem o Hospodinově činu – vyvedení Izraelců z Egypta. On komunitu, která by za normálních okolností nepřežila, zachrání a učiní z ní svůj lid. Převéde ji ze smrti do života. Připomínání si tohoto Hospodinova činu je přítomné, ba rozvinuté i v křesťanských Velikonicích, kde má ovšem podobu

vzkříšení Ježíše Krista. Evangelium o vzkříšení Ježíše Krista je výpověď o Bohu, který je schopen jakéhokoliv člověka, jakoukoliv komunitu, kdykoliv vyvést ze smrti do života. Ale pozor, jen toho a tu, která do té smrti spolu s Kristem sestoupí, kdo je „s Kristem ukřižován“, kdo se s Kristem identifikuje. V tom je síla Velikonoc. Bůh, který vzkřísil Ježíše, nenechá nikoho z nás, kdo jsme s Ježíšem Kristem spojili své životy, ve smrti. Věříme Bohu, který své vyznavače nenechává na holičkách.

ONDŘEJ BEZDĚK

Kříž

Dvě hrubá břevna
popravčí nástroj
znamení smrti
horizont přeletý bleskem
přeškrtnutý dluh
suhvězdi ztroskotaných
plus
steh na výšivce
lodní stěžeň
signál pro ztracená plavidla
vysílací stanice

Možná že to všechno
ale ze všeho nejvíc
rozevřená otcovská náruč

ZDENĚK SVOBODA
ZE SBÍRKY ZKRÁSNĚNÍ

povinná dávka poezie

Víra

V duši vykousaná dírka
molem pochyb
co mě stále žerou
Někdy mě to doopravdy leká
důvěra v lidi drolí se mi
Zradou tisícero –
co může čekat člověk
od člověka?

Jen jediný mě nikdy nezradil
A ve všem se mnou na rovinu jedná
trpělivě čeká
aby pomohl mi
třeba ze dna
a sliby neruší
už dva tisíce let
Učí mne
co může člověk čekat
od člověka

JARMILA KONEČNÁ ZE SBÍRKY
ZAPOMENUTÝ SEDMÝ DEN

Opečený beránek byl do půlnoci 15. nisanu sněden

Věta, o kterou Hospodin opírá svůj nárok na Izrael, nezní „Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, který tě stvořil“, ale „JÁ JSEM HOSPODIN BŮH TVŮJ, KTERÝ TĚ VYVEDL Z EGYPTSKÉHO OTROCTVÍ“. Čili: uvědom si, že bez mého zásahu do tvého života bys sice možná žil, ale byl by to život otroka.

Tento Hospodinův osvobozující vstup do života potomků Abrahamových je ústředním motivem jednoho ze tří poutních svátků – svátku Pesach tak, jak jej již po staletí slaví judaisté, Židé a Samařané. Jde o jeden z nejstarších svátků Izraele, neboť příkaz k jeho slavení byl dán ještě před darováním Tóry. Slaví se každoročně od 15. nisanu do 21. nisanu v Izraeli a některých liberálních komunitách v diaspoře. Ve většině diasporních komunit však končí až 22. nisanu, čili

letos se Pesach slaví od západu slunce 10. dubna do soumraku 17. nebo 18. dubna a čte se při něm Píseň písní.

Z uvedeného datování vyplývá, že v diaspoře je slaven 8 dní, přičemž dva první a dva poslední dny jsou nazývány „dobrymi dny“. Během těchto dní platí téměř stejná pravidla jako o šabat. Oproti tomu prostřední čtyři dny jsou polosvátky (tj. všední svátky) a neplatí v nich šabesová přísnost zákazu práce. V Izraeli se jako dobré dny slaví pouze první a poslední den, prostředních pět dní pak je „všedním svátkem“.

Pro Pesach se v hebrejštině používají různé názvy. V prvé řadě jde o jediné jméno, kterým je svátek označen v Tóře: CHAG HA-MACOT – **svátek nekvašených chlebů**. Jméno vychází ze spěchu, s nímž Izraelci opouštěli Egypt, takže jim nestačilo vyky-

nout chlebové těsto (Ex12,39). Upekli proto chléb z nekvašeného těsta – macesy. Dle příkazu Ex 12,18 se po celý průběh svátku nesmí jíst nic kvašeného – žádný chamec. V návaznosti na to, že Tóra mluví pouze o svátku macesů, tak Kralická bible tento svátek nazývá „svátkem přesnic“ (přesných chlebů – macesů). Druhým názvem pro tento svátek je CHAG HA-PE-SACH – **svátek přeskočení**, což je připomenutím, že Hospodin při desáté ráně, kterou konečně přinutil faraona propustit Izrael, přeskočil (pesach-přeskočiti) domy Izraelců. Takto o svátku píše Talmud. Třetí název svátku vyplývá z jeho prožívání v době jarní sklizně: jde o CHAG HA-AVIV – **svátky jara**. Poslední název svátku je opět odvozen od vysvobozujícího Hospodina zásahu do života Izraele –

CHAG HA-CHERUT – svátek svobody. Často se též používá termín ZMAN CHERUTENU – čas svobody naší. Příběh vyvedení z Egypta spojený s deseti ranami i zatvrzením srdce faraonova je obecně znám. Tento děj vrcholí „přeskočením domů“ těch, kteří uvěřili Hospodinu (rabínská literatura podotýká, že nešlo o všechny Izraelce, stejně tak jako se všichni Egyptané nestali terčem desáté rány).

Čtyři dny před vyjitím z Egypta řekl Hospodin Izraelitům, aby si každá rodina vybrala zdravého beránka bez vady, kterého 14. nisanu obětovali a jeho krev použili na označení veřejí svých domů. Opečený beránek byl do půlnoci 15. nisanu sněden. Když Hospodin procházel Egyptem a vybíjel vše prvorozené, tak přeskočil domy označené beránkovou krví. Faraon následně lid propustil. Během Pesachu je povoleno jíst pouze potraviny a nápoje, které jsou košer le-Pesach, a to včetně alkoholu. Židé žijící v Rusku si před Pesachem dělávají zásoby košer vodky, jejíž cena s blížícím se svátkem rychle stoupá. Mezi zvyky Židů, aškenázských pocházejících ze západní, střední a východní Evropy a Židů sefardských z Evropy jižní, ze Středomoří a z arabských zemí, existují jídelní rozdíly. Sefardští Židé jedí i tzv. kitnijot. Ačkoli doslova jde o „zeleninu“, jedná se o plodiny,

kteří nejsou považovány za chamec. Patří sem rýže, kukuřice, proso, různé druhy sušených luštěnin jako čočka, loupaný hrách, sója nebo cizrna a spolu s nimi i olej z těchto plodin. Proto opatrní rabíni během Pesachu zapověděli všechny luštěniny i jiné plodiny, které by mohly vyvolávat nejasnosti. Sefardské autority věřily, že zapovězené potraviny rozpoznají.

Hospodin procházel Egyptem a vybíjel vše prvorozené

Protože v současném Izraeli převažuje sefardská kultura, je v něm pesachový jídelníček bohatší, než je tomu ve většině Evropy a v USA.

Základní pesachovou potravinou je maces. Jedná se o křehký nekvašený chléb kulatého či hranatého tvaru. Pro výrobu macesu je možné použít mouku z pěti druhů obilí, které podléhají kvašení. Jsou to pšenice, žito, ječmen, špalda a oves. Tradičně se používá pouze rituálně pěstovaná a ošetřovaná pšeničná mouka. K řádnému kynutí je zapotřebí voda. Ovocné šťávy, víno, mléko ani vejce nejsou prostředím, ve kterém by mohlo k zakázanému kynutí dojít. Sefardští Židé

takto připravené moučné pokrmy nazývané „obohacená maca“ na Pesach jedí. Protože však jimi nelze naplnit příkaz o pojídání macesů, tak přísnější aškenázská tradice zakazuje o Pesachu jíst vše moučné s výjimkou ve vodě zadělávaných macesů. Trvá-li hnětení těsta méně než 18 minut, nemůže vykynout skutečný chamec. Důvod pesachového jedení macesů je dvojitý: krom jejich spojení se spěšným odchodem z otroctví, což jim dává i název „chléb osvobození“, jsou považovány i za „chléb soužení“, který připomíná těžký život Izraelitů v Egyptě. Macesy, jedené o Pesachu, mají mít statut „hlídané macy“. Musí být vyráběny „ve jménu příkázání“, čili s tím, že jde o maces sloužící k naplnění náboženského příkazu (micvy). Jako takový je vyroben ze zrní, které již od doby žní nesmí přijít do styku s vodou. Ultraortodoxní věřící na zrní dohlížejí od okamžiku jeho plného dozrání. Zvláště záslužné je splnit povinnost jedení macy macesem vlastnoručně upečeným před pesachovým Sederem. Mezi zakázané macesy patří i tzv. zdvojená maca, která vzniká přehnutím těsta při pečení. Kvůli obavě, že by v místě ohybu nemuselo být těsto dostatečně propečené, je její jedení o pesachu zakázáno. O Pesachu zakázaným chamecem nejsou pouze potraviny, ale pivo, whisky a jiné nápoje, stejně tak jako léky a kosmetika. Během Pesachu je zakázáno chamec nejen konzumovat a používat, ale i vlastnit. Proto je nutné chamec před Pesachem z domu odstranit a zničit jej. Chamec, který by přes Pesach zůstal ve vlastnictví Žida, je trvale zakázáno konzumovat nebo z něj mít užitek a musí být spálen. Po odstranění všeho chamecu z domu je nutné v předvečer Pesachu provést formální prohlédání celého domu. Hledání chamecu provádí hlava rodiny, jeho manželka, případně jiný člen rodiny (starší třinácti let). Hledající prochází všechny místnosti se svíčkou a prohle-

dává všechna místa, kde by mohl chamec nedopatřením zůstat. Tradice velí připravit někde v domě kousek „zapomenutého“ chamecu, který je na závěr hledání objeven a zlikvidován. V řadě rodin hrají hru na najetí chamce, kdy syn dovede otce, jenž nic nenašel, ke kousku „zapomenutého“ chamce. Tím se syn zaslouží o dodržení micvy, za což je odměněn. Jelikož o Pesachu Žid nesmí vlastnit chamec, bývá tento před Pesachem odprodán nežidovi a po Pesachu za mírně nižší cenu odkoupen zpět. Ačkoli tuto transakci může provést každý dospělý muž, doporučují autority, aby byla svěřena rabínovi.

V předvečer svátku Pesach mají izraelští prvorození dosáhnoucí bar micva, dodržovat půst prvorozených. Za prvorozence se považuje první syn své matky – kolem prvního syna svého otce se autority dohadují. Důvodem tohoto méně významného půstu je připomínka, že Hospodin při desetileté ráně ušetřil izraelské prvorozence. Některé autority však půst chápou jako výraz truchlení prvorozených synů nad ztrátou postavení kněží, které po vyjití z Egypta přešlo na pokolení Levi. U tohoto půstu je běžnou praxí vyhnout se povinnosti půstu tím, že se prvorozenec zúčastní micvy doprovázené hostinou na její počest. Zpravidla jde o dokončení studia některého talmudického traktátu. Obdobný účinek má i účast na svatbě, obřízce, oslavě bar micva apod. Účastník micvy, který snědl něco v rámci hostiny na její počest, je pro tento den od půstu osvobozen. Důvodem upřednostňování obcházení půstu prvorozených před jeho nekompromisním dodržením je nejasnost, kdo je povinen jej dodržovat: v měsíci nisan je totiž zakázáno se mimo přesně definované případy postit.

Vrcholem pesachové oslavy je sederová večeře (seder – řád, pořadí) mající přesně stanovený průběh a pořadí celkem čtrnácti úkonů. Tato večeře se koná o prvním večeru (v diaspoře o prvních

dvou večerach) svátku. Základem a smyslem Sederu je biblické nařízení učit děti o významu vysvobození židovského národa z egyptského otroctví. Viz Exodus 13,8: *V onen den svému synovi oznámíš: „To je pro to, co mi prokázal Hospodin, když jsem vycházel z Egypta“.*

Chytrý syn představuje generaci, která Tóru zná a drží se jí

Pozoruhodný je důraz na to, že se tak stalo vypravěči události a nikoli komusi kdysi v minulosti. Kromě pojídání symbolických pokrmů se předčítají texty z pesachové hagady. Obsahuje převyprávěný příběh o vyvedení Židů z Egypta, který je doplněn o děje, související s Pesachem. Text hagady je založen na rituálu vzniklém v období Druhého chrámu a obsahuje jak komentáře převzaté z Talmudu, tak modlitby, požehnání a žalmy spolu s výklady různých obřadních aktů a s dodatkem z tradičních sederových písní *Chad Gadja* nebo *Echad Mi Yodea*. V textu hagady není Mojžíš jmenován, čímž má být zdůrazněno, že Izrael byl z Egypta vyveden samotným Hospodinem, jehož

nařízení Mojžíš pouze vykonával. Během Sederu pokládá nejmladší účastník předsedajícímu obřadu čtyři otázky. Tyto otázky se nazývají Ma ništana (čím se liší). **Cím se liší tato noc od všech ostatních nocí?**

1. otázka: *Že totiž každé jiné noci jíme jak kvašený, tak nekvašený chléb, a tuto noc jenom macesy?*
2. otázka: *Že každé jiné noci jíme všichni zeleninu, ale dnešní noci pouze hořkou?*
3. otázka: *Že každé jiné noci ani jednou neponoříme (pokrm do vody), a této noci podvkrát?*
4. otázka: *Že každé jiné noci jíme hovíce si i nehovíce, a této noci si všichni hovíme?*

Na uvedené otázky odpovídá hlava rodiny poukazem na to, že tak činíme proto, abychom stále pamatovali, že Hospodin, Bůh Izraele, osvobodil v Egyptě zotročené Židy. První dvě otázky jsou narážkou na otroctví, druhé dvě poukazují na svobodu. Židovský Pesach je svátkem, který je její oslavou. Pátá otázka, která měla být původně mezi druhou a třetí zní: *Že každou noc jíme maso pečené nebo vařené, ale tuto noc pouze pečené?* Symbolizuje ji opečená kost připomínající beránka, jehož oběť byla součástí Sederu v době existence Druhého chrámu. Po jeho pádu již není beránek obětován, a proto tato otázka nezaznívá.

Čtyři jsou nejen otázky, ale také poháry vína, které musí během

Sederu vypít i ti nejchudší členové a členky komunity, kterým musí bohatí členové přispět. I zde je nalito pohárů pět, ale pátý, nalitý jako čtvrtý v pořadí, se nepije, je totiž určen pro proroka Eliáše majícího předcházet Mesiáše. Na znamení jeho očekávání se otevřou domovní dveře nebo alespoň okna. V hagadě vystupují čtyři synové: chytrý, zlý, prostý a ten, který se ještě neumí ptát PROČ? Rodiče a vychovatelé si mají uvědomit, že každé dítě vyžaduje ve výchově osobitý přístup, že je třeba zohlednit dispozice dítěte. Jinak se

musí věnovat nadanému, jinak zarputilému, jinak pomalejšímu dítěti. Jiný výklad chápe čtyři syny jako čtyři generace, které se sejdou u sederové večeře. Chytrý syn představuje generaci, která Tóru zná a drží se jí. Tomuto synu se narodil zlý syn představující generaci, která vědomě odstoupila od Tóry. Děti této generace nebyly rodiči k Tóře vedeny, takže žádné židovské vzdělání nezískaly a jejich děti se už neumějí ani ptát proto, že jejich rodiče nic neznají a prarodiče od Tóry vědomě odstoupili. Sederová večeře má pro nás

křesťany význam daný tím, že hod beránka se svými učedníky slavil i Ježíš (Lk 22,7-16). Právě při ní svým učedníkům určil oběť chleba a vína – symboly Večeře Páně.

Dnes, kdy není obětován pesachový beránek, se prvního svátečního večera týkají pouze dva příkazy, uvedené přímo v Tóře: jedení macesů a vyprávění si o východu z Egypta. Později k těmto dvěma povinnostem rabíni přidali další dvě – vypít čtyři poháry vína a jíst hořké byliny.

ALEŠ JALUŠKA

Mgr. Aleš Jaluška (* 6. září 1947). Kněz Církve československé husitské (ve Velkých Hamrech, nyní farářem v Lomnici nad Popelkou), dlouholetý kaplan věznic ve Valdicích, překladatel z hebrejštiny. Jeho manželka je farářka Jednoty bratrské, mají jednoho syna a dva vnuky. Celoživotní zálibou bratra Aleše je horolezectví. Slezl obávanou severní stěnu Eigeru ve Švýcarských Alpách, má za sebou čtyři himálajské expedice.

Slovníček pojmů

nisan – název prvního měsíce židovského náboženského kalendáře, připadá na březen či duben

diaspora – označuje lidi nebo etnickou populaci, kteří dobrovolně, nebo z donucení emigrují ze své domoviny, a přitom si zachovávají vazby na původní kulturu

Talmud (učit) – učení, soupis rabínských diskusí týkajících se židovského zákona a etiky, které židovská tradice považuje za směrodatné, Talmud je tvořen z částí Mišna a Gemara.

Bar micva (syn prikázání) – židovský náboženský obřad mezi 12.–13. rokem věku, během kterého se ze židovského chlapce stává nábožensky dospělý muž, který na sebe přijímá odpovědnost za dodržování micvot – prikázání

Hagada (vyprávění) – kniha zaznamenávající řád domácích bohoslužeb

Modlitba Tomáše Akvinského za správné jednání

Dej, Bože, abych tvou vůli ve svém životě
rozvážně zkoumal, pravdivě poznával a dokonale plnil.
Veď můj život tak, aby byl Tobě ke cti a mně ke spáse.

Dej mi k tomu, Pane, mysl silnou, mysl svobodnou,
mysl spravedlivou, mysl bdělou, mysl stálou.

Učiň mě prostým bez povýšenosti, vážným bez smutku,
pravdivým bez klamu, odvážným bez bázně,
klidným bez lehkomyšlnosti.

Dej, aby mé cesty směřovaly přímo a bezpečně k cíli.
Dej, láskyplný Bože mého žití, abych v Tebe vždy důvěřoval.
Kéž se tak stane!

Vážit si všeho, co už je pro nás samozřejmé

Židé se kdysi na Hospodinův pokyn zvedli a opustili Egypt – zemi, kde byli nuceni žít v otroctví, zemi, ve které jim nebylo dovoleno v plnosti prožívat jejich vlastní náboženství. Řekli bychom si, že je to dávná historie. Zajímavá, poučná, ale dávná.

I my jsme byli nuceni žít v otroctví, neuplynulo však ani 30 let a už na to mnozí zapomínají, označují-li staré časy jako „staré dobré časy“. Podobně jako židé, když putovali pouští a často si nostalgicky vzpomněli na Egypt, že jim tam vlastně tak špatně nebylo. Člověk rychle zapomíná. Dnes máme svobodu, demokracii a každý si může dělat, co chce, pokud to nepřekračuje meze zákona. Máme se dobře, a tak rychle zapomínáme, že svoboda a demokracie nejsou automatické hodnoty, ale tvrdě vybudované a zaplacené...

„Proč jsou tady u vás kostely skoro prázdné, když máte svobodu?“ zeptal se mě přibližně před rokem můj bratr a kamarád, řekněme mu třeba David-Li, který uprchl před dvěma lety z Číny. Přiznám se, že jsem mu ihned nedovedl dát dobrou odpověď. Koneckonců odpověď na tuto otázku hledáme v našich náboženských obcích asi všichni, že? Ale zpět k Davidovi-Li. On a další bratři a sestry opustili Čínu, svoji domovinu, kvůli náboženskému pronásledování. Soudruhům vadilo, že vyznávají

Ježíše Krista a jeho láskyplné učení. David-Li mně vyprávěl, co všechno v Číně zažil. Chtěl bych se s vámi o jeho příběh podělit, abychom si znovu uvědomili, jakou výsadu máme, když žijeme ve svobodné zemi.

Proč jsou tady u vás kostely skoro prázdné, když máte svobodu?

David-Li se narodil do prosté farmářské rodiny. Měl štěstí, protože nemusel do internátní školky (jako mnoho malých dětí v Číně). Dětství a mládí prožil celkem spokojeně. Problémy nastaly, když začal chodit na střední školu a původně spíš ze zvědavosti se začal scházet s křesťany. Setkání probíhala tajně, po bytech jednotlivých věřících. Modlili se, zpívali, četli si Bibli. Volný čas trávili mírumilovně. Přesto se stali trnem v oku lidí, kteří jejich světonázor neuznávají, a dokonce je pokládají za nemocné. Ano, opravdové křesťanství je v Číně ještě i dnes považováno za nemoc (oficiálně to ale pochopitelně nikdo nepřizná), za infekci, kterou je nutné vyléčit. A tak se jednou stalo, že uprostřed bohoslužby vtrhli do bytu příslušníci CCP (speciální policejní útvar, který mimo jiné také vyhledává

a potlačuje křesťanství v Číně), všechny zbili a odvedli na policejní stanici k výslechu. Metody používali kruté – když měli vyslýchaní žízeň, dostali vodu, ale řádně osolenou. Když chtěli spát, nechali je v osvětlené místnosti a pustili jim nahlas televizi. Když u výslechu nechtěli mluvit, použili na ně elektrošoky nebo jim pod nehty vpichovali špendlíky. David-Li přišel po jednom takovém „sezení“ na policii domů v tak zoufalém stavu, že rodiče vzali všechny své peníze, koupili mu letenku do Evropy, jakoby na výlet, rozloučili se s ním s vědomím, že už ho nikdy neuvidí a požehnali mu na cestu...

Vzpomínám si na den, kdy jsem se s uprchlými čínskými křesťany setkal poprvé. Požádali mě, jestli bych jim mohl opatřit Bibli v jejich jazyce. Když se mi to po čtrnácti dnech povedlo a předával jsem jim Písmo, vzali ho do ruky a rozplakali se. Byla to chvíle, na kterou nikdy nezapomenu. Uvědomil jsem si, že Exodus ze zajetí do svobody není minulostí, ale probíhá stále. Ať už duchovně v našich srdcích, nebo fyzicky v některých zemích. Čínští křesťané v České republice jsou svědci té druhé, viditelné varianty. A mimo jiné se od nich můžeme učit vážit si všeho, co už je pro nás samozřejmé.

ALEŠ TOMAN

Sestry a bratři, v únoru tohoto roku Ministerstvo vnitra rozhodlo, že právo na udělení azylu má pouze osm křesťanů z Číny. Ostatních 72 žadatelů obdrželo negativní rozhodnutí, protože neprokázalo, že bylo v Číně perzekuováno. Nabízí se však otázka, jestli to lze vždy prokázat. Mnozí si přeci ještě pamatují, jak komunistické režimy pracují... Prosím, modleme se za sestry a bratry z Číny, protože jejich další osud je nejasný a nejistý. My jsme je za tu dobu mohli poznat jako skutečné křesťany.

Moje svědectví

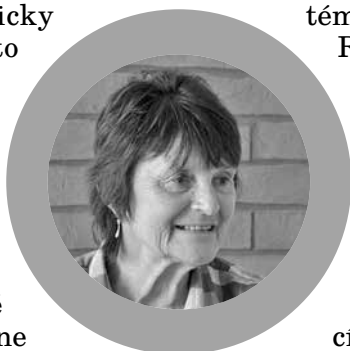
Ptali jsme se lidí z náboženských obcí, co pro ně znamená křesťanská víra a jaký mají vztah k Bohu a Církvi československé husitské.

Jana Kábrtová (73), předsedkyně rady starších v NO Rtyně v Podkrkonoší. Pracovala dlouhá léta jako účetní, je vdaná, má dvě děti a čtyři vnoučata.

Co pro mě znamená křesťanská víra?

Jsem laik, teologicky nevzdělaný, a proto omluvte prosím mé prosté a možná i chybné náhledy. Jsem pokřtěná jako evangelička, ale po církevní svatbě v roce 1966 v kostele Církve československé husitské, jsem začala (ne příliš často) už navštěvovat jen mše této církve. Víru jsem měla už z dětství nějak v sobě zakotvenou, i když z dnešního pohledu jsme já i moji rodiče nebyli takzvaně praktikující.

Během života však přicházely chvíle a období, kdy jsem se k Bohu obracela s prosbami o pomoc a také jsem v ni věřila. Byly to prosby naivní (v době studia), či později spojené s vážnými událostmi, byla jsem vyslyšena. Nevím, jestli to není troufalé to takto říci, ale já to tak pochopila. Nejúpěnlivější prosby jsme s rodinou vysílali za uzdravení naší dcerky, když jí byly dva roky. I to se v dobré obrátilo. V manželském životě byla různá trápení a vím, že modlitba, ať již doma či v neděli v kostele, mi přinášela uklidnění. Též jsem prožila dvě období, která pro mě byla opravdu těžká, a to onemocnění nervová. V těchto obdobích byla víra a naděje v Boží pomoc pro mě zcela rozhodující. Potřeba slyšet a rozmlouvat o duchovnu, o správném pochopení Božího slova a čerpat posilu od fundovaných interpretů, byla pro mě nepostradatelnou. Velkou posilou pro mě byly výklady a útěcha

od našeho milého bratra faráře Smetany.

Dobré je také to, že na internetovém serveru (YouTube) je dnes už dost úžasných přednášek od teologů (K. Lachmanová, V. Kodet, M. Kuffa, R. Špaček, M. Kašparů, J. Dovala...), které jsem si spolu s TV LUX a TV NOE ráda téměř denně pouštěla.

Rozepisuji se o tomto proto, že mám zkušenost, že lidí s psychickými problémy je dost a třeba by mohla tato informace někomu pomoci.

V současné době se cítím dobře, děkuji našemu Pánu a vím, že to trápení jsem si nějak kvůli svým postojům zasloužila. Myslím si, že přes to trápení si mě Bůh k sobě přitáhl a budu nadále prosit, abych uměla žít tak, jak náš Pán bude mít se mnou záměr.

Co pro mne znamená církev?

Co se týče církve – dříve jsem ji (jako ostatně většina lidí) chápala jako instituci. Církev je však společenství lidí dobré vůle, které se snaží dobře obhospodařovat hmotné statky patřící církvi, ale hlavně dobře hospodařit s duchovním poselstvím Božím. Toto se nám však příliš nedaří vzhledem k mladé generaci. Já si myslím, že je třeba daleko více oslovovat mladé přes nová media. Také se mi zdá, že katolická církev je v tomto směru aktivnější. Když mám být upřímná, byla bych ráda, kdyby jednou došlo ke sloučení křesťanských církví. Nakonec mi prosím odpusťte, jestli jsem někoho z vás při své otevřenosti dotkla...

Milí čtenáři výše uvedeného, dodatečně si uvědomuji a trochu mě i trápí, že jsem byla příliš kritická a nespravedlivá. Dobří lidé z naší diecéze a spolupracující

bratři a sestry v posledních letech se velmi snaží o šíření „dobré zvěsti“ různými publikacemi – drobnými i s větším obsahem. Navíc jsou pořádány besedy, kterých bych se moc ráda účastnila, pokud by to z rodinných důvodů bylo možné. Ve své zpovědi jsem však myslela hlavně na mladé lidi, kteří jsou dnes zaměřeni na nová media. Tak tedy, velký dík vám všem, milé sestry a bratři, za vaši snahu a obětavost pro Boží slávu.

Luboš Vlk (44), člen rady starších v NO Rtyně v Podkrkonoší. Čtvrt století pracuje ve strojírenství, kde se zabývá řízením jakostí. Rád fotografuje, sportuje, provozuje cykloturistiku a působí v několika zájmových spolcích. S velkou láskou vaří a peče. Má skvěle dvě děti, syna úspěšného studenta na vysoké škole a dceru maturantku. Říká o sobě, že je obyčejný člověk a po svém boku kráčí pozemským rájem s milým andělem.

Co pro mě znamená křesťanská víra?

Víra je pro moji duši každodenní potravou. Je tím, co mne zhmotňuje pro tento pozemský svět. Dává mi to nejcennější z nejcennějších a tím je láska k Bohu, lidu, přírodě, vodě a slunci.

Co pro mne znamená církev?

Skrze církev (duchovní vzdělance) lépe chápu podstatu našeho pozemského života. Dále pro mne znamená společenství mnoha různých duší spoustu vědomostí a srdečných setkání.

Člověče, jste vy vůbec farář?

Bylo tehdy krátce před velikonočními svátky, na faře jsem byl zrovna sám a dokončil jsem úklid stolu Páně po nedělní bohoslužbě, když vtom se ozvalo kovové zadrnčení zvonku. Že by někdo něco zapomněl? Brýle nebo pouzdro? Při úklidu jsem v lavicích nic nenašel. Asi nějaký zapomnětlivý farník, pomyslel jsem si a šel otevřít.

Za dveřmi stál urostlý mladý muž, o pár let mladší, než jsem byl v těch letech já. „Dobrý den, vy jste farář?“ zahlaholil zvučně.

„Dobrý den, co pro vás mohu udělat?“ opáčil jsem a zvědavě si prohlížel příchozího. „Potřeboval bych pokřtít,“ prohlásil a hrnul se dovnitř. „Moment, moment, mladý muži, křest není ‘hup na krávu, už je tele’. Pojdte dál, musíme si o tom promluvit. Jak se jmenujete a odkud jste?“

„Mé jméno není podstatné, podstatný je křest a ten potřebuji.“ Tím, že příchozí nechtěl prozradit své jméno, mně tak trochu začal dostávat do varu. Co teď? Přece není farní úřad nějaký ‘hej nebo počkej’ a udělovat křest na počkání také není zrovna naše církevní tradice. Musím zjistit, jestli ten člověk nějakou víru má a odkud vlastně je. Začalo to mezi námi celkem nepříjemně jiskřit. On nechtěl prozradit svoji identitu a já jsem zase nechtěl křtít. „Takhle se to nedělá,“ povídám, „běžně přece lidé musejí něco o víře nebo o Kristu vědět, pak přicházejí na výuku a teprve poté proběhne křest. Vy si jdete jen tak okolo a vzpomenete si, že byste chtěl nějaký obřad...“ „... přesně tak,“ odpověděl, „já chodím okolo na plavání do bazénu a vidím tu kostel...“ Mdloby se u mě začaly mísit se zuřivostí, copak mě ten kluk má za úplného blbce? Už jsem se nadechoval, že jej vypoklonkují z fary, když vtom někde uvnitř zazněl zvláštní pocit... nalomenou třtinu nedolomíš, doutnající knot neuhasiš... A pak jsem

dostal spásný nápad. Jestliže má víru v srdci, pak ji musí obhájit. A začal jsem všechna jeho slova negovat. „Vždyť vy vůbec nevíte, na co je křest dobrý a k čemu by vám byl... a kdoví, jak je to s Bohem, co když je to jen lidský výmysl... A co ten Kristus? Není to jen překroucená historie?“ Mladý muž se začal se mnou přit, vysvětloval, zdůvodňoval, předkládal citáty z Bible, obhajoval a postupně jsem své rozčilení přenesl na něj: „Člověče, jste vy vůbec farář?“ zvolal asi po půl hodině mých takřka ateistických otázek. „Potřebuji, abyste mě přesvědčil, že jste ke křtu připraven.“ Postupně se atmosféra uvolnila, rozhovořil se o tom, že pochází z Jednoty bratrské, od mládí vyrůstal v církvi, jenomže jejich obce byly postupně rozvráceny letničními proudy a křest, na který se celý život připravoval, neměl už kde přijmout, nejbližší jejich středisko bylo 150 km daleko. Další půlhodinu jsem naslouchal a zjistil, že onen příchozí je člověkem plným živé víry a zrovna ten dnešní den si vybral k tomu, aby prožil svátost křtu, na nějž se celý svůj mladý život připravoval. Pravda, byl to samorost, přišel bez avíza, jen tak nazdarbůh a já jsem otevřel. A teď nastalo moje vnitřní dilema – měl bych dodržet nějaký úřední postup, sepsat s ním nějaké informace o bydlišti, původu atd. Pozvat jej na dalších několik

schůzek. „Pane faráři, já nechci být zapsaný v žádné matrice, je to mezi Bohem a mnou. Potřebuji být pokřtěn.“ Rozhodoval jsem se rychle. Když budu úředníkem, pak mi nemůže nikdo nic vytknout, ale možná tomu člověku zhořkne každá další cesta do lůna církve Kristovy. Mám snad já to právo být rozhodčím? Vždyť toto je právo Boží, On ať vede jeho cestu... „Dobře tedy, jdeme do kostela. A už mi konečně prozradte to vaše jméno nebo si to rozmyslím,“ řekl jsem odevzdaně.

Když jsem onoho muže pokřtil, uviděl jsem nesmírnou vděčnost a pokoru, v jejímž objetí setrval nový křesťan dlouhou dobu na podlaze Husova sboru. Pak prostě vstal, poděkoval a beze slova pozdravu odešel.

„Pane Bože, někdy je ta tvoje čeládka hodně zvláštní,“ modlil jsem se, když jsem jej na odchodu provázel očima.

Uplynulo nějakých deset let. Jel jsem zrovna odněkud autem, když se rozezvučel telefon. Někaké neznámé číslo. Tak jsem to zvedl a představil se. „Dobrý den, pane faráři, před několika lety jste mě pokřtil. Vzpomínáte si na mě? Potřeboval bych, abyste mě s mojí přítelkyní zítra sezdal.“ Sešlápnul jsem brzdový pedál a procedil mezi zuby: „Ano, už si na vás vzpomínám...“

RUDOLF ŠPAČEK

Máte v obci matriku?

Ústava CČSH, článek 4, bod 4) Každá náboženská obec je povinna vést seznam členů církve příslušejících do náboženské obce a neprodleně provádět v seznamu změny, k nimž došlo.

Tolik Ústava CČSH. Máme tedy vést seznam, a jak má vypadat, je jen na nás a na situaci v té které NO. Zde naše Ústava projevuje velkou toleranci a variabilitu. Někde je kartotéka, někde je seznam v počítači, někde je kombinován s knihou Denní

záznamy o pohybu členů a tak dále. Ze zkušenosti lze doporučit kombinaci těchto postupů a alespoň jednou za rok je porovnat, na nesrovnalosti se tak přijde včas a jsou dobře dohledatelné. Na chyby staré dvacet a více let se reaguje opravdu těžko, sám

jsem si to zkusil. A ještě pro jistotu: Tato povinnost se týká celé rady starších, ne jen faráře. Pokud máte na faře obsazenou funkci matrikáře, není co řešit, ale i tak je dobré se na stav matriky občas nevtíravě „pozeptat.“

VLADISLAV PEK

z dění v diecézi

Co se událo

Svoboda bylo jedno z témat, které Vás provázelo tímto číslem Mostů. Škoda, že každodenní zažívání „svobody“ se nám stává všední záležitostí. Proto alespoň párkrát v roce si někteří z nás rádi připomenou, že 17. listopad byl jistým mezníkem v dějinách naší země. V Hradci Králové se již tradičně v tento den scházíme na nádvoří Sboru kněze Ambrože, abychom při záři svíček přemýšleli o dosavadním – prožitém... a rozsvícením neonového srdce na věži vnímali i čas budoucí třeba v realizaci projektu zvonohry. A tak 17. listopadu při **Slavnosti světla** bylo

také uvedeno dalších pět nových zvonů do budoucí zvonohry.

Poslední diecézní katedrou v tomto roce byla přednáška ThDr. Jana Rokyty na téma **Etika v dnešním světě**. „...to, co my do značné míry v dnešní době zažíváme, je něco jako *fac-kování vlastní kultury, vlastního kulturního dědictví a přitom si uvědomujeme jen ty špatné stránky...*“, mnohá zamyšlení byla provokující a nutila k dalšímu hledání odpovědí.

Začátek nového roku, **Roku naděje 2018** duchovní, kazatelé a pastorační asistenti mohli zažít

při společném vikariátu 10. ledna v Hradci Králové. Bohoslužba, setkání se salesiánským knězem a spisovatelem Ladislavem Heryánem, zamyšlení nad vlastním nastavením a fungováním se socioložkou Janou Černouškovou, setkání s kolegy a společně trávený čas nad něčím dobrým uvítali mnozí.

Téma lednové katedry **Význam pŕstu starozákonního lidu** připravil Mgr. Aleš Jaluška. Jeho gejzír slov, příběhů a myšlenek byl fascinující, stejně jako hebrejská kultura, které jsme se snažili zase o něco více porozumět. 3. únor byl pro naše účastníky kazatelského kurzu spjat se zkouškami ze **sociální etiky a religionistiky**. Bratr Martin Chadima našim budoucím kazatelům přednášel celý půlrok, aby pak písemnou i ústní formou obhájili své dosavadní znalosti a smýšlení ve společné diskuzi. Zkoušky úspěšně zvládli všichni a mohli směle s bratrem Vladislavem Pekem vkročit do dalšího semestru, kde se budou vzdělávat v oblasti Ústavy CČSH a řádů.

Těšíme se na další setkání, která vyjadřují, že přes naši rozdílnost nacházíme vzájemnou podporu a sdílení.

JANA PECHANCOVÁ

Jděte nám připravit beránka

Nastal den nekvašených chlebů, kdy měl být zabit velikonoční beránek. Ježíš poslal Petra a Jana a řekl jim: „Jděte a připravte nám beránka, abychom slavili velikonoční večeři.“

Oni mu řekli: „Kde chceš, abychom ji připravili?“

Řekl jim: „Když vejdete do města, potkáte člověka, který nese džbán vody. Jděte za ním do domu, do něhož vejde, a řekněte hospodáři: ‚Mistr ti vzkazuje: Kde je světnice, v níž bych jedl se svými učedníky velikonočního beránka?‘ A on vám ukáže upravenou velkou horní místnost; tam připravte večeři.“

Odešli a našli všechno, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka.

Lukáš 22, 7-13

Vypiš písmena vytištěná **tučně**, přepiš je tak, že začneš od posledního v textu.

Připravila Jana Pechancová

Některá setkání v diecézi

kalendárium

- 3. 3. Vikariátní shromáždění hradeckého vikariátu; HK
- 7. 3. Setkání jáhnů, kazatelů a pastoračních asistentů, přednáší M. Chadima; HK
- 7. 3. Masaryk iritující a fascinující, přednáší Ctirad V. Pospíšil; HK
- 10. 3. Kazatelský kurz, přednáší V. Pek; HK
- 12.–15. 3. Duchovní obnova, vede R. Špaček; broumovský klášter
- 17. 3. Vikariátní shromáždění náchodského vikariátu; Náchod
- 21. 3. Vikariátní shromáždění libereckého vikariátu; Jablonec n. Nisou
- 26. 3. Obnova slibů duchovenské služby; HK
- 14. 4. Kazatelský kurz, přednáší V. Pek; HK
- 25. 4. Sáhnout si do ran tohoto světa, M. Jindra – diecézní katedra s uvedením knihy; HK
- 1. 5. Uvedení nových zvonů do zvonohry; HK
- 4.–6. 5. Setkání rodin s dětmi; Janské Lázně
- 19. 5. Diecézní shromáždění; HK

Královéhradecká diecéze Církve československé husitské si připomíná

SPOLEČNÉ STOLETÍ

ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY a CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

7. března

MASARYK INSPIRUJÍCÍ A IRITUJÍCÍ

Přednáška Ctirada V. Pospíšila

5. července

EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY V PŘEDVEČER MJH

Je toho mnoho, čím si musela naše krásná země za uplynulé století projít a jaké osudy si museli prožít její občané. Jsme jejich potomky, pojďme si společně připomenout, že patříme k sobě. **Uvedení výstavy Rok 1918 osmnáctiletýma očima**

22. září

DIECÉZNÍ DEN V ČESKÉ SKALICI

Slavnostní bohoslužby, loutkové divadlo pro děti, kreativní dílny, hry, biblická škola, zahradní slavnost, koncert

28. října

100 LET REPUBLIKY – Slavnostní bohoslužby rozhlasový přenos, **Rok 1918 osmnáctiletýma očima** výstava, T. G. Masaryk - filosof, který založil stát přednáška Romana Pazderského, Pradědečkův deník loutkové divadlo, G. A. Procházka II. patriarcha CČSH přednáška Martina Chadimy s uvedením nové publikace, koncert

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Česká
Skalice

